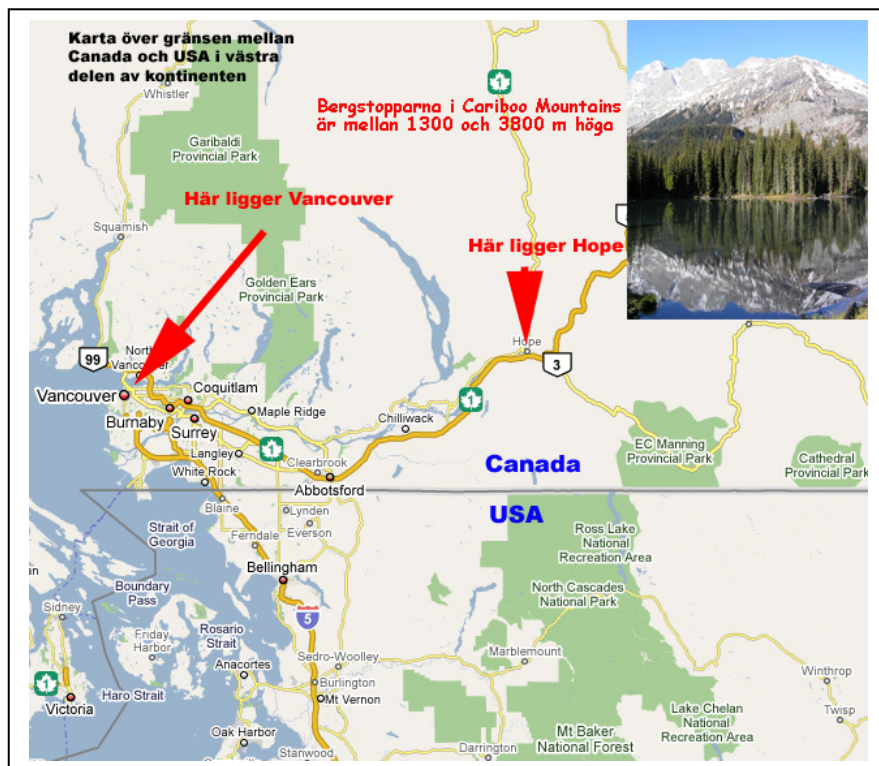

Björnjakt i British Columbia, Kanada 1995

Nils Petersson (2008)

Det var våren 1995, min bror Björn och jag hade under en längre tid talat om att göra en gemensam resa till British Columbia i Kanada. Vår avsikt var att jaga björn.

Nu var det dags!

Vi flög från Arlanda via London till Vancouver. En sträcka på ca 1000 mil och en flygtid om 12 timmar.

På flygplatsen i London blev vi två gånger kontrollerade när det gällde våra vapen och ammunition, på ett vänligt men bestämt sätt. Vi flög efter Grönlandskusten, det var en klar natt med månsken, landmassorna skimrade i grönt och blått, en fröjd för ögat och en oförglömlig naturupplevelse.

Från Vancouver gick transporten vidare till Hope med bil, en sträcka på 16 mil och till bergen vid Cariboo Mountains i västra Kanada. En bergskedja med varierande höjd, från 1300 till 3800 meter.

Spaning efter björn

Det var jaktvärdens hustru, Doris Quellet, som kom och hämtade oss vid

flygplatsen. Jaktvärden, Leo Quellet, hade kanadensisk jaktlicens för ca 50 000 kvadratkilometer som ungefär utgör 1/9 av Sveriges totala yta. Självt hade jag licens att få skjuta 2 björnar, 1/3 av det jag betalat gick enligt uppgift direkt till den engelska drottningen Elisabeth II. Man kan naturligtvis fråga sig om Kanada måhända fortfarande är en engelsk besittning?

Vi anlände på förmiddagen till jaktvärden och till basen för vårt boende. Jaktstugan var försedd med 8 bäddar och hade gott om utrymme. Vi var vid tillfället de enda besökarna och värdfolket hade därför mycken tid för oss. Vi tilldelades en specialbyggd Chevrolet med 490 HK motor, särskild lågväxellåda, hög frigångshöjd, 14 lagars däck med högt lufttryck.

Bilen kördes på propangas, som gav högre motoreffekt än bensinen skulle ha gjort. Påfrestningarna på bilen skulle så småningom visa sig bli mycket hårda. Leos son Neal körde oss och visade sig vara en mycket skicklig chaufför, vår indianguide Joe spanade med sin kikare efter björn.

Artikelförfattaren och värden Leo Quellet i jaktstugan i British Columbia

För att återkomma till Leo Quellet kan jag nämna att han hade ambulanser, bärgningsbilar, timmerbilar och ett 30-tal hästar. Man bedrev nämligen björnjakt från hästryggen i september, oktober och november månader. Leo undrade om jag inte så småningom ville komma tillbaka och delta i den här typen av jakt.

All skog ägdes av den kanadensiska staten, och inför varje avverkning bygger man vägar till den aktuella platsen. Våra processormaskiner är oanvändbara i de kanadensiska stupen. Det är motorsåg och kranbilar som gäller.

Timmerstockarna kapas 3 gånger längre än i Sverige. Man vågade inte heller björna ihop timmerlasten förrän man kom ner till bra vägar. Det var bättre att de översta timmerstockarna rullade av när "vägarna" var feldoserade.

Särskilda avfartsvägar fanns för de tunga bilarna att ta till om bromsarna inte skulle fungera.

En 66-årig chaufför som kontinuerligt körde timmer hade varit tvungen att hoppa ur bilen vid 3 olika tillfällen, men klarat liv och hälsa. Hur bil och timmersläp såg ut när de rasat utför stupen, det kan man bara tänka sig. Timmerskogen i Kanada är dubbelt så hög som i Sverige och består av andra träslag.

Användning av hundar vid björnjakt var förbjuden då hunden som regel inte skiljer på björn eller hjortdjur vid spårning. Hundarna kunde därför råka väldigt illa ut när de angrep björnarna. Dessa är som regel betydligt snabbare än man i allmänhet tror.

När vi kom fram till Hope fick vi lunch och direkt därefter dags för björnjakt!

I skogarna fanns grizzly, två varianter av svartbjörn, svart och brun, hjortdjur av olika slag samt bergget. Jag sätter ett frågetecken för varg.

På första jakt dagens eftermiddag hoppade det fram en svartbjörn framför bilen. Jag var tillsagd att sitta beredd med vapnet i ena handen och ett skott i den andra. Man kan inte färdas i bil med laddat vapen. Björnen sprang hoppande framför bilen. Är jägaren rättvänd i huvudet skjuter man inte djuret bakifrån, jag lät bli att ladda vapnet. Vi skulle jaga i sex dagar och våra fantastiska upplevelser fotograferades och dokumenterades av min bror Björn.

Ovan en svartbjörn och t.h en grizzly. En gammal grizzlyhanne kan väga upp mot 600 kg medan svartbjörnen kommer upp i max 400 kg

För övrigt kanske det kan vara av intresse att veta hur en jakttag såg ut.

KI 04.15 -Väckning, som vi själva fick svara för
KI 05.00 -Frukost
KI 05.30 -Transport till aktuellt skogsområde
KI 12.00 -Hem till lunch
KI 13.00 -Ledig eftermiddag
KI 17.00 -Middag
KI 17.30 -Transport till aktuellt jaktområde
KI 22.00-23.30 -Retur till förläggningen

Dagsturerna blev mellan 10-20 mil med bil. Dagen avslutades med en starköl och en whisky samt 4-5 timmars god sömn. Vädret var egentligen vad vi svenskar anser helt underbart, d.v.s. mellan 24 - 28 C och solsken. Men det är väl så att björnen inte gärna går ur skogen om det är för varmt. Lägre temperaturer med litet regn ger rörligare björnar. Man ser dem ibland på hyggen och i kanter utefter skogsvägarna, betande gräs och örter av olika slag. Man upplyste oss dessutom om att möjligheten att skjuta björn på morgonen var 20 % men på kvällen hela 80 %. All färsk björnskit körde vi noggrant över för att kunna konstatera om björnarna varit framme dagen efter.

Indianspanaren Joe

Vi hade domkrafter med oss som tillsammans med halvruvtna timmerstockar hjälpte oss att forcera de djupa fåror i vägbanan, som fjällvattnet dragit upp på olika ställen. Jag kan nämna att ett gäng japaner varit där före oss. De hade återvänt till Japan efter ett par timmar i skogen och bergen, på de delvis näst intill ofarbara vägarna. Jag frågade varför man inte gjorde någonting åt dessa, och fick då till svar "...vi vill helt enkelt inte att turister skall kunna åka i bergen". Bättre att satsa pengar på rejäla fordon med många hästkrafter, för att kunna ta sig fram själva". Björn och jag resonerade dock som så att om vi hade kommit till ort och ställe skulle resan fullföljas.

En dag när vi kom hem vid lunchtid låg det 2 st köttkorvar på mitt nattduksbord. Jag undrade naturligtvis hur de hade kommit dit. Det visade sig att vår indianguide varit till ortens slakteri och skaffat rökt björnkött. Björn, min bror, nekade att äta korven. Jag vet inte om han var rädd för trikinfaran. Jag åt emellertid, men tyckte att björnköttet var för sött.

Det var gott om indianer i området, det berättades att indianerna fick ersättning av staten för att hålla sina barn i skolan

Vi åkte också genom en indianby, som enligt uppgift från 1932, under vinterhalvåret fick 22,5 meter snö. Fortsättningsvis får man varje vinter så mycket snö att man skjuter ner lavinerna med granatgevär. Området är därför avspärrat för civilister.

En tidig morgon besökte vi ett matställe för frukost, det fanns nog en 60-70 gäster i matsalen. Min bror Björn ville fotografera men avråddes på det bestämdaste, "—man vet aldrig vad det är för klientel som sitter här!"

Vi tyckte oss uppleva något av Vilda Västern. Patronhylsor av 22 long och hylsor från grövre vapen såg man rätt ofta liggande på marken. Bilderna eller motiven ovanför biltunnlarna var ofta perforerade med skott. När det gäller uppfattning och inställning överhuvudtaget kan jag nämna att en flickas pojkvän hade försvunnit. Den första kommentaren var – "åk till bårhusen och titta efter".

Det omedelbara synsättet är vi väl inte vana vid i Sverige. Kommentaren säger för övrigt mycket om uppfattning och inställning till livets problem.

Ammunition och gevär fick ligga i olåsta bilar under natten. När man frågade hur detta kunde komma sig blev svaret:-- "de kan försöka!".

Du förstår säkert vilka medel och metoder som gäller, eller hur?

En del av den Vilda Västern var också när vår chaufför skulle forcera en stängd grind och sköt sönder låset. Rikoschetten skadade underarmen och vederbörande fick uppsöka läkare för att bli omplåstrad.

Vid ett tillfälle hade vi snöhinder att forcera och blev tvungna att vända och tugga oss fram, meter för meter tillbaka. Men det var hela tiden fantastiska vyer som våra ögon fångade, med djupa raviner, skogsklädda och delvis snötäckta höjder och ibland brusande fjällbäckar. En natur som björnarna tycker om och trivdes gott i. Totalt såg vi väl 7 - 8 björnar.

Den björn som jag sköt observerades på några hundra meters håll i skogskanten av ett hygge. Det gällde naturligtvis att så tyst och försiktigt som möjligt avancera mot björnen. Dessa har relativt dålig syn, betydligt bättre lukt och hörsel. Jag var hela tiden osäker på om björnen i sin sinnevärld skulle fånga mig och eventuellt försvinna in i skogen.

Jag hade lärt mej att sätta första skottet i bogen för att få stopp på björnen för att sedan få tid till flera skott. På ca 90 meters håll sköt jag och kunde senare konstatera att något fångskott inte behövdes.

Björnen skulle emellertid dras fram till bilen. När det var gjort var jag totalt slut och mycket svettig. Björnskinnet lämnades in till en firma i Vancouver som beredde det. Finns numera hemma på väggen i Skarplöt. Skinnet är väl berett och mycket vackert tycker jag själv. Men man är väl enögd i det här fallet.

Sista jakt dagen hade jag korn på ytterligare en svartbjörn men den var för snabb och jag hann inte komma till skott.

Man kan naturligtvis fråga sig varför man gör en sån här resa?

Den har lockat mig under lång tid, men så länge vi hade en hel del nötkreatur var det alltid lika svårt att komma ifrån. För hugade spekulanter rekommenderar jag gärna den här typen av jaktresa, äventyr och spänning i lagom stora doser. Vi blev väl mottagna, bodde bra och familjen Quellet gjorde allt för att vi skulle komma till skott.

Slutligen ett litet tillägg, när min fru Anna-Britta, son, sonhustru och jag var i Edinburgh i Skottland i juli månad 1995 och besökte Edinburgh Castle, där tattoo-spelen brukar avhållas, kom drottning Elisabeth II av England dit för att inviga ett museum. Jag tänkte,

eftersom Ers Majestät har fått en hel del licenspengar av mig, kanske hon bjuder oss på kaffe.

Men, se det gjorde hon inte!

Vi fick i alla fall vinka!

Tack, Leo Quellet med familj och vår eminente indianguide Joe. Ett verkligt och härligt minne för resten av livet.

Här Nils Petersson med det påtagliga minnet från jakten i Kanada 1995